

Пени Фийни
Апартамент в Рим

The Apartment in Rome
Copyright © 2013 Penny Feeny

© Издателство „Слънце“, 2014 г.
© Мария Михайлова, преводач, 2014 г.
© Вихра Стоева, художник, 2014 г.

ISBN 978—954—742—204—9

Пени Фийни

Апартамент в
Рим

Издателство „Слънце“
Основано 1937 г.
София, 2014 г.

На Чарлз

ЧАСТ ПЪРВА

Юли 2010

1

По онова време изглеждаше като малка победа за нея. Джина дразнеше Роберто, хвалеше се със списъка си от клиенти, докато най-накрая той не я обвини, че блъфира. Сега вярваше, че идеята е дошла от него: портрет на сина му — Антонио Болети — блазнеше неговата суетност.

Тя го подтикваше и за друго.

— Защо да не снимам и жена ти?

Венчалната му халка проблесна, когато махна с ръка.

— *Уф!* Тя е толкова заета. Никога не си е вкъщи. Освен това защо да рискувам да те оставя насаме с нея?

— Какво мислиш, че ще кажа?

Той се засмя.

— Повече се притеснявам какво ще ти каже тя. Много е проникателна; на минутата ще прозре през теб.

Джина беше уверена, че може да се справи с жената на Роберто, но когато пристигна в разточителния му жилищен комплекс, построен около градина, тучна като тропическа дъждовна гора и защитена с високи електронни врати, потръпна от възмущение. Той винаги бе потаен по отношение на благосъстоянието си. От време на време я поразяваше с разточителни подаръци — бутилка скъпо шампанско или ложа в опе-

рата, нищо, от което Джина да има полза втори път. Поначало го смяташе за стиснат.

Мислеше да накара Антонио Болети да дойде в ателието, което ползваше като част от творчески кооператив, но не го бе ангажирала навреме. Така или иначе, за първата им среща беше по-добре да види момчето в собствения му дом. Вече предполагаше как ще изглежда то: с носа на баща си и лъскавите му черни къдри, които Бerti вече губеше. Вероятно щеше да е облечено с „Прада“ и да носи часовник, който би осигурил годишния запас от топла храна за някой от клошарите, които се свиваха на кълбо нощем извън старите градски стени на Рим.

Тя натисна звънеца и електрическото бръмчене я пусна да мине през градините. В преддверието — бляскава арена от мрамор — я посрещна прислужница с широки славянски черти и ѝ посочи красивия диван със сочен пурпурен цвят. Джина потъна сред възглавниците, всъщност диванът беше прекалено нисък. Върху масичката за кафе със стъклен плот бяха подредени като ветрило лъскави списания, в ъгловата саксия цъфтеше един-единствен амарилис¹. Очевидно почеркът на синьора Болети. Ефектът, помисли си Джина, беше като в чакалня при много скъп зъболекар. Или като в частна клиника, място, в което размекват мозъка ти преди лошите новини.

Докато чакаше, зърна някого, който бързо побягна през входа в далечния край на коридора — непохватна тийнейджърска фигура с дълга, разпусната коса, претенциозна мода на потомството на богатите. Тя тихо изрече името му — би предпочела среща без надзор, — но Антонио не отговори. Джина взе едно от списанията и се зае да го прелиства, докато не чу енергичното потропване на стъпки. Изправи се.

¹ Цвете от семейство кокичеви. — Бел. ред.

Отначало не можа да реши какво у жената я обезпокои. Всичко беше приведено в ред — правата сребристоруса коса, краищата на яката, подаващи се като на колежанка от памучния ѝ пуловер, обърнатите маншети, острият ръб на панталоните ѝ, проточен от бедрото до глезена, тесните изящни обувки. Но нещо не беше наред.

— Синьора Болети? — каза Джина.

— *Si!* — Ръкостискането ѝ беше вяло, без ентузиазъм. След това подви ръце зад гърба си. — Роберто каза, че ще ви се обади. Съжалявам, че сте пътували напразно.

Телефонът бе любимият уред на Джина след фотоапарата, но от време на време влизаха в конфликт. Ако имаше нужда да се съсредоточи, изключваше мобилния.

— Наистина ли? Какъв е проблемът?

— Горкичкият Антонио не е добре. Затова наминах да го гледам.

Наминала? Не живееха ли заедно? Да не би Роберто да се преструваше, че е женен, за да не предявява Джина прекалено много претенции? Познаваше мъже, които правеха така, защото бяха открили, че една съпруга е полезна измислица. Тя се вторачи в гладкия макиаж на синьора Болети и изведнъж ѝ стана ясно какво я смущаваше. Тази жена не беше съпругата на Берти, за Бога, тя бе ужасяващо добре поддържаната му майка. Далеч по-обезсърчаващо предположение.

Джина моментално промени поведението си и показа най-широката си усмивка.

— О, какъв срам! — каза тя. — Но аз, така или иначе, възнамерявах да заснема студийните фотографии

¹ Да. (ит.) — до края на книгата бележките под линия в курсив са превод от италиански език. — Бел. прев.

някой друг път. Донякъде причината за днешното ми посещение е да опозная мъничко Антонио. Да изградя някаква близост. Което е важно в портретното изкуство, нали разбирате? Човекът наистина трябва да ти има доверие и тогава откриваш какво искаш да извадиш от него на снимката. Много ли е болен?

— Да, боя се, че да — каза майката на Роберто и в тона ѝ имаше нещо окончателно, неподлежащо на коментар. — Ушна инфекция. Лекарят настоя той да си остане в леглото. А и родителите му са така заети със своите ангажименти...

Тя разпери ръце.

— Сигурна съм, че разбирате.

Джина кимна и си помисли: „Тя знае за мен и Бerti и не го одобрява. Ето защо създава пречки. Хващам се на бас, че на момчето му няма абсолютно нищо“.

— Може би вече се чувства по-добре? Мисля, че го видях.

Синьора Болети отмести мъничко глава.

— Не, това не е възможно.

Раздразнена, че я залъгват, Джина твърдо реши да спечели време и да научи малко повече.

— Доста дълго пътувах дотук — каза тя. — Имате ли нещо против да поседя няколко минути, преди да си тръгна обратно?

— Нямате ли кола?

— Не шофирам.

— Да ви извикам ли такси?

Джина стигна до „Париоли“ с автобус. Обичайният ѝ таксиметров шофьор, Марио, беше ангажиран да закара клиент до летището, а както обикновено, тя нямаше на разположение пари в брой.

— Всъщност една чаша вода ще ми дойде добре. Ако е удобно.

— Разбира се. Лед?

Извади късмет. Щом синьора Болети отиде да потърси прислужницата, някъде зад облицованите с квадратни плоскости двойни врати зазвъня телефон. Джина се надяваше обадилият се да е бърбив и многословен. Тя се плъзна колкото можеше по-тихо по мрамора към стаята, която предполагаше, че е на Антонио. Неуверено почука.

— *Permesso?*¹

Дочу шум от раздвижване и от музика, идваща от слушалки. Вратата широко се отвори и тя нахлу през нея. Момчето, което беше забелязала преди малко, седеше с кръстосани крака на леглото, приведено над лаптоп. То вдигна глава малко намусено и Джина отново се почувства объркана. Не си беше представяла, че синът на Бerti ще изглежда така. Като начало — лунички. Кога изобщо италианските деца са имали лунички? И въпреки че Джина се опитваше да не гледа вторачено, безформената фланелка не можеше да скрие изпъкналите млади гърди. Очевидно бе, че лицето пред нея е от женски пол.

Джина започна да се извинява.

— Извинявайте, че ви прекъсвам. Не допусках, че тук ще има и някой друг. Търсех Антонио. Може би ще му съобщите за мен?

Смаяно, момичето свали слушалките от главата си.

— *Non capisco. Sono inglese.*²

— А, така ли? — възкликна Джина. — Това обяснява нещата.

— Кое?

Тя имаше предвид луничките, но не го каза.

Момичето затвори лаптопа и с любопитство се наведе напред.

¹ *Може ли?*

² *Не разбирам. Аз съм англичанка.*

— И вие ли сте англичанка?

— Да, поне имам британски паспорт; но не живея там от двайсет години.

— Еха. През цялото време живеете в Рим?

— Отначало започнах в Милано, на модния подиум, но после агенцията ме понижи и ме прати тук. Така или иначе, на мен тук повече ми допада, по-спокойно е.

— Модел ли сте?

— Вече не.

За няколко секунди двете мълчаливо се изучаваха една друга.

— Ти си приятелка на Антонио, нали? — каза след малко Джина.

— Нещо като квартирантка съм.

— Щрак!

Момичето примигна. Очите и бузите ѝ бяха по детски закръглени, устните — пълнички, сякаш лицето ѝ още не беше догонило съзряващото ѝ тяло.

— Тоест и ти живееш тук?

— Не точно. Но Бerti е мой хазяин. Между другото, казвам се Джина. Джина Станхоуп.

— Аз съм Саша.

— За колко време си тук, Саша?

Тя се поколеба, сякаш броеше дните.

— За три седмици. Ходя на лятно училище по италиански, за да видя дали да го посоча като избираем език следващата година. И Болети са моето приемно семейство. Само че...

Джина седна в края на леглото.

— Ти е мъчно за вкъщи?

Възможността да говори на родния си език, отприщи стремителен поток от огорчение у Саша.

— Не, не е така. И без това в момента вкъщи всичко е с главата надолу. Но другите са отседнали в хостел по-

близо до училището и някак са се сдружили. Мен трябва да ме настанят при семейство, защото навършвам шестнайсет години чак следващия месец и приятелката ми Руби, която щеше да идва с мен, отпадна в последния момент заради възпаление на лимфните жлези. А мен в часовете толкова за нищо не ме бива, че направо не смея да вляза. Сега пък Антонио хвана този вирус и те си мислят, че аз също ще се разболея.

— Значи той наистина е с възпалено ухо?

Саша дръпна един кичур от косата си и го уви около пръста си.

— Ами да, и заради това аз ще съм още по-изолирана, така че най-добре да не съм тук...

Джина смилаше факта, че *не* са я излъгали. Не обичаше да греша.

— ... Освен това не се разбираме. Изобщо. Първо, той е по-малък от мен, абсолютно е разглезен и през цялото време се надува. Носи верижка на врата си, сякаш е Джони Деп или нещо подобно. Много е досаден, като по-малък брат е.

— Имаш ли по-малък брат?

— Не — изпъшка тя. — И затова не съм свикнала. Аз съм едно дете.

Джина се усмихна.

— И аз. Но не бива да позволиш това да те отблъсне от Рим. Трябва да излизаш навън и да се забавляваш.

През последните години беше виждала твърде много тийнейджъри, чието забавление включваше прекаляване с евтино вино и повръщане в канавките. Не че на самата Джина виното и канавките ѝ бяха непознати, но количеството окъснели среднощни тълпи, които задръстваха площадите, беше станало обезпокоително.

— Да — отвърна Саша, — знам. Може би ще тръгна със следобедния клас, но честно казано, те очакват да

пишем домашни. Това не е честно. Току-що взех изпитите си за основно образование — би трябвало малко да си почина от учене.

— Не знаеше ли какво ще правиш тук?

— Родителите ми казаха, че съм много малка да ходя да вилнея на някой гръцки остров. Тук трябваше и да учим, и да се забавляваме. И щеше да е така, ако Руби също беше дошла. Обаче се оказа, че...

Откъм коридора чува синьора Болети да вика прислужницата.

— Катя? Катя? *Dove sei?*¹

— Катя ме помоли да упражнява английския си с мен — каза Саша, — но не разбирам акцента ѝ. А пък всички телевизионни канали са дублирани. Понякога се чувствам като затворничка.

Тя потупа компютъра си.

— Пращам послания на външния свят.

— Това е глупаво — отвърна Джина. Тя извади от портфейла си своя визитна картичка. — Виж, аз съм професионален фотограф. Днес трябваше да се срещна с Антонио, да го преценя за портрет, но не ми позволиха да го видя, което много ме ядоса. Така че, ако искаш да си починеш от семейство Болети или от курсовете, обади ми се. Ако не вдигна, понеже работя, остави съобщение и после ще се свържа с теб. Става ли?

Облекчението, озарило лицето на Саша, не я изнепада. А и нещо в усмивката ѝ повика далечен, погребан спомен.

— Сега трябва да тръгвам. — Джина стана от леглото, премятайки фоточантата на рамото си. — Госпожата сигурно мисли, че съм се заинтересувала от сребърните прибори. Ще подрънкам малко с тях на излизане.

Саша се ухили и вдигна одобрително палец, сякаш

¹ *Къде си?*

конспирацията я беше съживила. Джина излезе от стаята и се изпречи на пътя на синьора Болети, която носеше чаша ледена вода.

— Търсех тоалетната — каза Джина. — И — *che sorpresa*¹ — попаднах на англичанка.

— *Poverina*² — отвърна госпожата снизходително. — Трябва да я държим далеч от Антонио, но вече може и да е твърде късно.

Според Джина отношението на италианците към болестите винаги изглеждаше прекалено.

— Е, все пак младите хора са жилави, нали? Като топки отскачат. — Тя пое предложената чаша и я пресуши. — Много ви благодаря.

Искаше ѝ се да се промъкне и в други стаи, за да си създаде пълна представа за домашния живот на Бerti — въпреки че усещането ѝ беше не толкова за дом, колкото за интериор, пребойдисан и подреден за фотографска сесия на лъскаво списание. Катя сигурно по цял ден полираше дръжките на вратите и бършеше праха на абажурите.

— Сигурна съм — каза синьора Болети, — че когато Антонио оздравее, ще си уредите друга среща. Роберто много иска негова фотография. В наши дни децата растат толкова бързо. Ще потърся Катя, за да ви изпрати.

Тя протегна върховете на пръстите си и почти ментално ги отдръпна.

— *Arrivederci, signora.*³

На път към автобусната спирка Джина звънна на Роберто. Обаждането ѝ веднага се прехвърли на гласова поща, затова му остави жаловито съобщение. Най-малкото можеше да я заведе на свята вечеря. Междувре-

¹ Каква изненада.

² Горкичката.

³ Довиждане, госпожо.

менно, ако искаше да спаси пропиляната сутрин, трябваше да се добере до ателието и да поработи над някой ретуш. Но нямаше да успее да се концентрира задълго. Нервите ѝ бяха опънати, въпреки че не можеше да каже дали е заради синьора Болети, която в края на краищата се бе държала любезно, или заради момичето, Саша, което неясно защо я смути и разтревожи.

2

Жилищната сграда на Джина се намираще в дъното на тясна улица в „Трастевере“. На партерния етаж някога се помещавали наблъскани натясно занаятчийски работилнички; сега там бяха останали само дърводелецът с неговата безформена камара от крака на столове и тапицерът. По-нататък имаше *lavanderia* и *alimentari*¹, които от край време бяха тук, но оптикът със своите скъпи слънчеви очила с рецепта бе изместил обущаря, а магазинът за детски играчки сменяше собственика си за трети път. Кооперацията беше занемарена: мазилката от трегерите се ронеше, а боята от дървените капаци на прозорците се лющеше. До най-горния етаж се виеше каменно стълбище, но изкачването си струваше заради терасата на покрива.

По тази причина Джина никога нямаше да се премести. Четири етажа в небето, със слънце, напичащо керемидите, и гледка, която едва-едва се беше променила през последните векове — можеше да си представи, че светът ѝ е съвършен, макар и не чак толкова, колкото на другите хора. Съседите ѝ отсреща, хора от медиите, които се смятаха за новите модни законодатели, имаха модерни плексигласови мебели с брилянтните цветове на варени бонбони, почти ставащи за ядене. Излягаха

¹ Пералня и магазин за хранителни стоки.

се в меките си като желе фотьойли, размахваха коктейли и пускаха силно диско музика. „Ciao¹, Джина!“, подвикваха и тя им махваше в отговор, без да ги оставя да зърнат и за секунда дори проблясък на завист. Нейните градински столове от ковано желязо бяха старомодни и олющени. Принадлежаха на Феликс, чийто вкус се различаваше от нейния, но тя не ги подмени.

Щом стигна до най-горната площадка, усети нещо смущаващо и необичайно. Ключът ѝ се завъртя в ключалката, сякаш наскоро е била смазвана, а изпод вратата се изплъзна силен, наситен мирис. Когато я бутна, се озова срещу крещящо показна демонстрация на лилии върху шкафа в коридора. Във всекидневната навсякъде имаше букети от ириси, рози и карамфили: върху тромавото орехово бюфетче, твърде тежко за местене, на ниската масичка за кафе, върху затрупаните с дрехи две ракли, които чакаха да станат антикварни ценности (макар че антикварните ценности много не се търсеха в Италия).

Отдавна не я бяха обсипвали с толкова много цветя. Жестът изглеждаше подозрително претенциозен. След ослепителната слънчева светлина в апартамента беше тъмно, но тя познаваше опасностите: влачещият се кабел на телевизора, меките, протрити черджета със стърчащи възли. Тръгна на пръсти по тях, докато не стигна спалнята, и бутна вратата с драматичен жест.

Спалнята на Джина не беше гледка за хора със слабо сърце. Ако живееш сам, можеш да си позволиш натрупано и недокоснато от три дни пране, зацапани тампони за сваляне на грим върху тоалетката или забравена чаша с марсала², привличаща мухите. Тоалетката ѝ беше претрупана, върху вратите на гардероба ѝ се по-

¹ Здравей.

² Тип ликьорно вино. — Бел. ред.

люшваха различни дрехи, сякаш живееше в една-единствена голяма четвъртита съблекалня. Беше оставила капациите затворени, затова светлината проникваше в стаята на серия хоризонтални ленти. Тя обаче веднага забеляза бледосивия костюм, смес от фина вълна и мохер, висящ на скрина с чекмеджетата, и черните лъскави обувки, подредени отдолу. По средата на двойното ѝ легло лежеше Роберто — главата и голият му торс тъмнееха на фона на бялата ѝ възглавница, а останалата част от тялото му беше под завивката. Зъбите му лъснаха, щом потупа бродираната памучна покривка.

— Изненада ли се? — каза той.

Джина не отговори.

— Хареса ли цветята?

— Е, определено са повече, отколкото съм очаквала...

— Ела тук, *carina*¹.

Не можеше да си позволи да се кара с него. Пристъпи по-близо и застана до леглото. Роберто се подпря на лакътя си. Имаше меко шкембе, но се гордееше с мускулестата си гръд и силата на предмишниците си. Свободната му ръка се вмъкна под полата ѝ, движейки се нагоре по бедрата. Джина не го погледна. Вирна брадичка и вдигна очи към тавана. Таванът във всички стаи, изразян от смолист бор, беше разделен на квадрати; вътре във всеки квадрат набраздените краища се смаляваха един в друг като матрьошки, водейки окото към безкрайността. Когато се случеше лош ден, Джина можеше да прекарва дълго време загледана в безкрайността.

Берти не беше от хората, които влизат в цветарницата само за едно букетче. Ще застане по средата на магазина и сочейки редиците поцинковани кофи с разнообразни цветя, ще занарежда: „Ще взема от тези и от онези, и от

¹ Хубавица.

жълтите, и от сините...“. Веднъж, когато Джина лежеше с мъчителна мигрена, състояние, при което и най-лекото докосване е болезнено, той се появи с цял куп провизии. Отказа да повярва, че за нея е непоносимо да преглътне каквото и да е, и се опита да я изкуши, натъпквайки огромно количество грозде в устата си като Бакхус. Беше ненаситен в същността си.

— Влизай в леглото — каза Роберто.

— Не.

— Не? — Той заби нокът в плътта ѝ там, където знаеше, че ще боли, и тя изскимтя. — Какво ти става?

Джина се отдръпна от него.

— Прати ме за зелен хайвер, ето какво.

— Не получи ли съобщението ми?

— Не. Ти получи ли моето?

— Затова съм тук! За компенсация. Имам среща в банката след един час, но дотогава...

— Не те задържам.

— Джина! Не се спрях пред нищо заради теб. Ти избра, не аз, да идеш в моя дом и да се запознаеш със сина ми. Знам, че всъщност искаше да разузнаеш.

— Не съм разузнавала. Опитвах се да се държа като професионалист. Повече няма да се подлагам на изтезанията на майка ти.

Той се пресегна към пакета „Марлборо“, оставен до телефона му, и запали две цигари. Джина досега да се беше предала, но в компанията на Бerti това беше трудно. Тя неохотно се настани до него, всмукна дълго и замайващо от цигарата, после я остави на чинийката, която ползваше за дребни монети. Искаше ѝ се да намери начин да каже че по-скоро той се е намъкнал без предупреждение, и че всичките цветя на света нямаше да компенсират нахлуването в личното ѝ пространство.

В началото я съблазни силата, която той излъчваше (както и палтото му от кашмир). После силното его и на двамата ги привличаше и отблъскваше и те бяха ненаситни един за друг. Но по-късно отношенията им станаха едностранни: малко беше ползата да е негова наемателка и тя смяташе исканията му за досадни. Особено да се чука с него.

От ноздрите му блъвна струйка дим.

— Ти не ме обичаш — каза тъжно той.

— А ти играеш игрички. *Ти* не обичаш никого, само себе си.

Той разсеяно галеше косата ѝ.

— Той стои между нас, нали? Още ти липсва.

— Кой?

— Мъжът ти.

— Разбира се, че ми липсва! Той беше най-добрият ми приятел.

Бяха минали пет години. Но дори и да беше използвала твърде често Феликс като извинение, нямаше желание да говори за него с Бerti.

— Любовта на живота ти.

— Престани! Искаш да ме накараш да се почувствам още по-зле ли?

— Как мога да се съревновавам с него?

— Това *не* е съревнование.

— Тогава какъв е проблемът? Някой друг е покорил сърцето ти и затова не можеш да ми се отдадеш? — Той настояваше за тази измислена любовна история. Джина би отвърнала на удара, ако не я караше да изглежда толкова продажна. — След Феликс или преди него?

Не беше мислила за Мич от години — за романтичните им срещи по целия свят. Джина не можа да разбере защо изведнъж си спомни за него, но успя за миг да види лицето му: насмешливото му изражение,

помръдването на мускул в челюстта му. При спомена дъхът ѝ секна.

— Трябва да живееш в настоящето, *cara. Questa bella giornata*.¹

Той смачка фасовете от двете цигари в чинийката. После, изгубил търпение от разговора, който не водеше доникъде, той пхна главата на Джина под завивките, така че устата ѝ да може да достигне неговия надигащ се член.

Само това му трябваше, за да възстанови енергичността и доброто си настроение. Вече удовлетворен, той скочи от леглото и протегна крайниците си, несъзнаващ голотата си.

— Извинявай за тази сутрин — каза. — Ще уговорим друга среща за портрета, става ли?

На Джина ѝ трябваше повече време, докато възвърне равновесието си. Потупа възглавниците и завивката, така че отпечатъкът от присъствието му да изчезне.

— Не искам да те насилвам — отвърна тя. — Може би в края на краищата той е твърде малък.

— А, не, това трябва да стане. *Senz'altro*.²

— Ами гостенката ви?

— Коя? Имаш предвид англичанката? Странно дете. Помолиха ни за услуга в последния момент и жена ми сметна, че за Антонио е добре да има компания. Помислила, че Саша е име на момче. Луда жена! — Той се засмя. — Ако направиш и на нея снимка, може пък родителите ѝ да я купят. Свари кафе, докато се измия и облека.

Кухнята на Джина беше поместена в една ниша с гледка към вътрешния двор на сградата, пълен с боклукчийски кофи и вехнец здравец. Тя напълни кафе-

¹ Този хубав ден.

² Непременно.

варката за еспресо и я остави да клокочи на котлона. Роберто ѝ беше обещал нов кухненски плот от фин карарски мрамор. Неин познат електротехник ѝ предложи да монтира нови халогенни лампички, но имаше ли смисъл да осветява подобно занемарено място? Освен това заради ремонта щеше да ѝ е по-трудно да устои на неизбежното увеличение на наема.

Както обикновено, Берти прекара цяла вечност под непрестанното свистене на водата, удавяйки всеки намек да се срещнат. Също толкова дълго се гледа в огледалото, като приглаждаше косата си и поправяше възела на вратовръзката си. Отново облечен в ушития си по поръчка костюм, той беше въплъщение на закоравелия бизнесмен, движен от меркантилност.

За това време пяната от кафето му вече беше изчезнала и от мъничката чашка не се издигаше пара. Той го изпи на една глътка, предполагайки, че Джина вече го е подсладила. Намуси се:

— *Mortacci tua*,¹ Джина!

— Какво?

— Няма захар.

— А? Извинявай.

Очите му се присвиха, допусчайки, че му прави номер. После пристъпи напред и я придърпа в прегръдка. Отметна косата ѝ и потри с лице шията ѝ, езикът му проследи извивката на ухото ѝ, после изведнъж го ухапа. Прониза я остра болка, появи се капка кръв; той я облиза.

После я пусна, извади ключовете от джоба си и почна да ги върти на пръста си. Връзката беше толкова голяма, че Джина се запита как той не се тревожи да не деформира панталона му. Сякаш за да я увери, Роберто каза:

¹ *Мамка ти.*

— Голям късмет, че дойдох тук по това време, знаеш ли? Някакви недодялани типове висяха отвън, но аз ги изгоних.

— Хубаво — отвърна тя, поддържайки върху лицето си маска на приятно изражение. Грябваше да каже на момчетата да са по-предпазливи. Бяха я помолили да използват нейния адрес, за да могат да получават поща и да се сдобият със здравни карти, но тя беше отказала: щеше да е твърде рисковано. Щяха да ги пратят в затвора като хилядите други бежанци.

Като прехвърляше ключовете от едната в другата си ръка, той замислено каза:

— Тук вече не е безопасно. Мислила ли си да се преместиш на някое по-престижно място?

— „Трастевере“ е престижно! Претъпкано е с аристократи.

— Има ли исторически забележителности, има ли туристи, има и престъпници. Не ми хареса как изглеждаха. Бяха нелегални, сигурен съм.

— Бerti, откакто съм родена, ми се е налагало да се грижа за себе си. Мога да се справям с това, което наричаш сган.

— Според мен трябва да помислиш за преместване.

Перспективата да напусне апартамента си, я смрази. Той беше единственото постоянно нещо в нейния живот, пълен със случайности. Джина си закачи усмивка със стиснати устни, а той заприпка надолу по стълбите, без да се обърне.

3

Ден преди Саша Мичъл да срещне Джина Станхоуп, нещата изглеждаха тъпо. Беше в Рим близо от седмица и усещането за разочарование ставаше болезнено.